

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An Confessarius benè, & absque violatione sigilli potuerit pro
pœnitentia ea jejunia imponere?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

QUÆR. IV. *Qualem & quantam pœnitentiam Confessarius imponere debeat, & an hæc solum per modum consilii, aut sub conditione, imponi possit?*

ANte solutionem primi Q. præmittendum est prius, Confessarium ex Trident. *Sess. 14. c. 8.* obligari sub gravi peccato per se, & regulariter loquendo injungere pœnitentibus Salutares, & convenientes Satisfactiones, ac pœnitentias; & ratio est, quia ex officio suo debet tanquam Judex debitam pro peccatis pœnam exigere, & tanquam Medicus pœnitentem à relapsu præservare, & tanquam Minister Sacramenti illud integrali sua parte non mutilare. Hoc præmissis.

217 R. Ad 1. Q. Confessarium Titio helluoni, cæteris paribus, benè imposuisse pro pœnitentia jejunia aliqua, idque sine Sigilli violatione, benè quidem; nam helluoni per se vel maximè convenit abstinencia à cibo, seu jejunium, utpote pœnitentia Salutaris, & competens, & quidem, si posset, deberet Confessarius tantam imponere pœnitentiam, quæ in hac vita æquivaleret pœnæ Purgatorii, si Confessarius sciret, quantam deberet pœnitens pro peccatis hîc & nunc clavibus subjectis sustinere in Purgatorio, & quanta pœnitentia in hac vita æquivaleret tali pœnæ, ut benè monet Card. de Lugo *D. 25. n. 6.* Idque per se loquendo; nam per acci-

dens attendendum est ad facultatem pœnitentis, uti sunt robur corporis, & bona fortunæ; item dispositio animi, magnitudo contritionis &c.

Hinc autem fit, ut Confessarius prudenter æstimare debeat, an vires Titii sint tales, ut commodè pati possit jejunium; nam fieri potest, ut quis natura sit helluo, ut sunt, qui intestinum rectum habent, & tamen viribus sit infirmus. Pœnitentia porrò rationalis esse debet, nam si irrationalis esset, talem quantumvis acceptatam non obligari pœnitentem peragere, communiter docent DD. Nec imponenda est pœnitentia gravis ei, qui videtur ægrè, vel omninò non impleturus, maximè si pœnitens de ea conquerratur, vel roget pro alia sibi faciliore; tunc omninò ejus infirmitati condescendum est, & pœnitentia moderanda, aut prorsus mutanda, tum ne tali pœnitenti præbeatur occasio novi peccati per omissionem pœnitentiæ quantumvis peccatis proportionata: tum ne talis pœnitens tristis, & afflictus discedens in periculum desperationis conjiciatur, vel ne quærat Confessarium, qui nesciat eum curare, aut ne penitus absterreatur à frequentanda Confessione,

sione, ad quam potius habitualis peccator alliciendus esset; cum longè utiliùs sit peccatoribus frequenter Confiteri, quàm alia opera pœnalia exercere, ut ait Dicastillo.

Hinc præstat cum parva pœnitentia, quæ tamen videtur implenda, ducere pœnitentem ad Purgatorium, quàm cum magna non adimplenda præcipitare in Infernum, ut ait Jo. Gerlon *p. 2. operum in regul. moral.* Est tamen in dato casu commonendus pœnitens, ut notat Laym. minorem pœnitentiam sibi injungi ob ipsius imbecillitatem, ut propterea ipse spontaneis operibus bonis defectum pœnitentiæ suppleat, & peccata sua non pro parvitate pœnitentiæ parvifaciat. Potest autem hic Confessarius insuper attendere in pœnitente magnitudinem contritionis; nam magis contrito levior potest imponi pœnitentia; cum ipsa quoque contritio multum pœnæ demat; & multò magis considerare poterit, an pœnitens multa bona opera frequentare soleat, quibus ex opere operantis respondeat fructus satisfactionis; huic enim minui poterit pœnitentia; quam ob rem non est improbandum, si iis, qui non solent, nisi venialiter tantùm peccare, & tamen multa bona opera quovis diè peragunt, ut Regulares, aliæque devotæ personæ faciunt, injungantur levissi-

mæ pœnitentiæ, quia, cum confitentur, plerumque pœnam temporalem pro peccatis suis venialibus debitam jam ante, vel totam, vel quoad partem potiore per alia bona opera perfolverunt.

Sic etiam pœnitentia minui potest, si pœnitens jam ante sit lucratus Indulgentias, vel mox sit lucraturus; vel si Confessarius verba illa: *Quidquid boni feceris, & mali sustinueris &c.* proferat cum expressa intentione imponendi pœnitentiam, seu aliqua bona opera, si quæ postea facturus est pœnitens, quod potest Confessarius facere proferendo illa verba non tantùm per modum orationis, & deprecativè, sed simul etiam verè authoritativè, seu ex potestate clavium, ut censent complures cum Navarr. *in man.* Reginald. Fill, Bonac. Tan. Dian. Henriq. Amic. Suarez, aliisque, arbitrantes contra Valq. Lug. Pal. & alios, per illa verba: *quidquid boni &c.* elevari omnia pœnitentis opera bona ad rationem pœnitentiæ Sacramentalis, & acquirere specialem vim satisfaciendi, etiam ex opere operato. Verùm cum per prædicta verba, *quidquid boni feceris &c.* Non imponatur aliquid determinatè, nec absolutè, sed tantùm conditionatè, adeoque vi hujus impositionis possit pœnitens nihil omninò facere, ideo Confessarius determinatè, & absolutè alias quoque

Salutares, & convenientes satisfactiones injungere debet pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate, ne aliàs participem se reddat alienorum peccatorum.

Ex dictis patet, quàm rectè procedat & justè excusetur hodierna praxis, qua leves pœnitentiæ, ut inquit Lugo, imponantur pro gravioribus peccatis; tametsi enim Confessarius per se loquendo non rectè faciat, si pro gravibus peccatis leves injungat pœnitentias, quia agit contra officium æqui Judicis, præbetque occasionem, ut pœnitentes peccata minoris æstiment, liberiùsque ea committant, & propterea teneantur salutares, & pro qualitate criminum convenientes satisfactiones injungere; ex prædictis tamen factis patet, quòd pœnitentia possit esse adhuc salutaris, & conveniens, quamvis pro gravitate delictorum si præcisè secundùm se spectentur, sit multò minor.

Quòd autem Confessarius inposito casu absque violatione Siggilli potuerit imponere Titio heluoni jejunia Sabbathina; Ratio est, quia imprimis non potest aliis constare, an pœnitens opus externum injunctum ex spontanea pietate, voto, vel ex injuncta pœnitentia peragat, vel certè si id pateret, manifestatio fieret cum

consensu pœnitentis sponte acceptantis talem pœnitentiam, ut notat Dicastillo.

Ad 2. Q. An à Confessario ²¹⁸ imponi possit pro pœnitentia, ut pœnitens abstineat à S. Communione, negativè respondet Baucius in *miscellan. Cas. Consc. tom. 2. opusc. 2. q. 228.* cum Jo. Sancio in *Select. D. 33.* Rationem dat; quia cessatio ab actu virtutis non potest esse objectum pœnitentiæ; Sed non communicare est cessare ab actu virtutis: ergo non potest esse objectum pœnitentiæ; atque adeò nequit Confessarius talem pœnitentiam imponere, nec pœnitens tenetur eam adimplere, utpote impeditivam majoris boni. Verùm

Dicendum est cum Diana *l. 10. tr. 13. R. 47.* Leandr. *de Sacram. tr. 5. D. 9. q. 38.* Salazar, *tr. de frequent. commun. cap. 14. §. 2.* Card. de Lugo *D. 25. S. 5. n. 65.* aliisque, posse à Confessario absolutè talem pœnitentiam imponi: Rationem reddit Lugo *l. c.* ubi sic loquitur: Dubitari potest, an possit Confessarius imponere in pœnitentiam, ut abstineat pœnitens à Communione aliquot diebus, de quo controversia fuit annis præteritis, quibusdem id negantibus, quibusdem verò affirmantibus. Ex iis autem, quæ diximus *D. 17. de Eucharist.* facile respon-